ശ്രീചിത്രാവലി

ശ്രീചിത്തിര തിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ
കിരീടധാരണമഹോത്സവം പ്രമാണിച്ചു ശ്രീചിത്തിര
തിരുനാൾ ഗ്രന്ഥശാല വകയായി
പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത്.

നമ്പർ ൨

രാമാശ്വമേധം

കിളിപ്പാട്ട്

ഗോത്രാലങ്കാരമായബ്ജനേത്രാനുഗ്രഹപാത്രമായ്
ചിത്രാനക്ഷത്രജൻ ധാത്രീസുത്രാമാവു ജയിക്കേണം

പകർപ്പവകാശം ഗ്രന്ഥശാലയ്ക്കു്.

PRINTED AT THE A. R. V. PRESS,
FORT, TRIVANDRUM.

1100-1-17.

ശ്രീചിത്രാവലി

ശ്രീചിത്തിര തിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ
കിരീടധാരണമഹോത്സവം പ്രമാണിച്ചു ശ്രീചിത്തിര
തിരുനാൾ ഗ്രന്ഥശാല വകയായി
പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു്.

നമ്പർ ൫

രാമാശ്വമേധം

കിളിപ്പാട്ട്

ഗോത്രാലങ്കാരമായബ്ജനേത്രാനുഗ്രഹപാത്രമാം
ചിത്രാനക്ഷത്രജൻ ധാത്രീസുത്രാമാവു ജയിക്കണം.

പകർപ്പവകാശം ഗ്രന്ഥശാലയ്ക്കു്!

PRINTED AT THE A. R. V. PRESS
FORT, TRIVANDRUM.

1100-1-17.

സഥാപന.

പുരാതനകാലംമുതല്ക്കേ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ശേഖരിക്കുന്നതിൽ കേരളീയർ വ്യാപൃതരായിരുന്നെങ്കിലും, അവയെ പൊതുജനങ്ങൾക്കു ഉപയോഗപ്രദമാക്കുന്നതിൽ വൈമനസ്യമുള്ളവരായിരുന്നു എന്നു് ഗ്രന്ഥമാക്കം കൊടുക്കൊല്ലാ എന്നുള്ള പഴമൊഴി വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. അച്ചടിപ്പുസ്തകങ്ങളുടെയും പുതിയ മാതിരി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും പ്രചാരത്തോടുകൂടി പുരാതന ഗ്രന്ഥപ്പെട്ടികളെ നവരാത്രിപൂജക്കു മാത്രം തുറക്കയെന്നുള്ള നടപ്പു സർവ്വസാധാരണമായിത്തീൎന്നു. തന്നിമിത്തം പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നഷ്ടപ്രായങ്ങളായിപ്പോകുന്നതിൽ ദുഃഖിക്കാത്ത വിദ്വാന്മാർ ഇല്ല. എങ്കിലും ·വിലാപദശയെ അതിക്രമിച്ചു ക്രിയാപഥത്തിൽ നാം ഇപ്പോഴും പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വ്യസനസമേതം സമ്മതിക്കാതെ നിവ്വാഹമില്ല. വായനശാലകളുടെ ആവിർഭാവം ഇന്നാട്ടിൽ ചിരപരിചിതമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. നാഗരികന്മാരെക്കടന്നു ഗ്രാമീണജനങ്ങളിൽ അവയുടെ പ്രചാരം ആരംഭിച്ചിട്ടേയുള്ളു. ഈ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ 'ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ വായനശാല' ഒരു നവീനപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നതു് ആശാജനകമാണെങ്കിലും, ആശാസ്യമാണെന്നു മേലാൽ ഉള്ള നടപടികൊണ്ടു പരബോധം വരുത്തേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. പല പഴയ ഗ്രന്ഥപ്പെട്ടികളും തുറന്നു പുരാതന കൃതികളെ ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശം ഫലിക്കുന്ന പക്ഷം, ഈ ഉദ്യമം കേരളീയരുടെ

എന്നല്ല വിദ്വജ്ജനങ്ങളുടെ ശ്ലാഘയ്ക്ക് അർഹമാകുമെന്ന തിന്നു സംശയമില്ല. അപ്പോഴപ്പോൾ കിട്ടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെ "ശ്രീചിത്രാവലി" എന്ന ഗ്രന്ഥമാലയിൽ ചേർത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു പ്രത്യേകമായി ഒരു മുതൽ നിക്ഷേപിക്കാൻ ഈ ശാല ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതു ഫലസിദ്ധിക്കു മുഖ്യപ്രയോജകമാണ്. ഈ പുതിയ ഗ്രന്ഥമാലയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന കൃതികളെ, മലയാള പുസ്തകങ്ങൾക്കുള്ള പൊതുവായ ആക്ഷേപത്തെ കളയത്തക്കവിധം, നല്ല അച്ചടിയിലും കടലാസിലും വൃത്തിയായി സ്ഖലിതങ്ങളും പ്രമാദങ്ങളും കൂടാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്നുള്ള ശ്രമവും ചിലവും അസ്ഥാനത്തിലാകുന്നതല്ല. മുമ്പിൽ അച്ചടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കൃതികളെമാത്രമല്ല മററുള്ള ഉത്തമ കൃതികളെക്കൂടി ഈ ഗ്രന്ഥമാലയിൽ ചേർത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. ഈ പരിശ്രമത്തിന്നു വിദ്വജ്ജനങ്ങളുടെ ആനുകൂല്യം വായനശാല മൂലസ്വത്തായി കരുതുന്നു. ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ സ്ഥാനാരോഹണ ദിനത്തിൽ തന്നെ ആരംഭിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഭാഗ്യം വായനശാലയ്ക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ഈ ഗ്രന്ഥാവലി ഈ ശുഭദിനത്തിന്റെ സ്മാരകമായിരിക്കുന്നതാണ്.

തിരുവനന്തപുരം.
൧൧൦൦ ചിങ്ങം ൧൭.

എം. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ
എം. എ., ബി. എൽ.,
ഗ്രന്ഥശാലാദ്ധ്യക്ഷൻ.

പ്രസ്താവന.

'രാമാശ്വമേധം' എന്ന ഈ ചെറിയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ രാമായണം ഉത്തരകാണ്ഡത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിട്ടുള്ള അശ്വമേധയാഗവും അതോടുചേൎന്ന സീതാന്തൎദ്ധാനവുമാണ് ചുരുക്കത്തിൽ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനുള്ള പ്രധാന വിശേഷം ഇതിലേ ഭാഷ വളരെസ്സുഗമവും ലളിതവുമായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. എഴുത്തച്ഛൻെറ കൃതികളിൽ അസാമാന്യമായ പരിചയം ഇതിൻെറ ഗ്രന്ഥകാരൻ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് ഏതു ഭാഗം നോക്കിയാലും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല ദുൎല്ലഭം ചിലേടത്ത് ആ മഹാ കവിയുടെ പ്രയോഗങ്ങൾതന്നെയും അല്പം ചില മാററംമാത്രം വരുത്തി

'താന്താൻനടേചെയ്ത പുണ്യപാപങ്ങളെ-
ത്താന്താനനുഭവിച്ചീടുകെന്നേവരൂ'

എന്ന മാതിരിയിൽ പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നതുമുണ്ട്. എന്നാൽ,

"ഇങ്ങനെ തമ്മിൽത്തുടങ്ങി വിവാദവും
തങ്ങളിൽത്തന്നേ പറയുന്നു പിന്നെയും."
"സീതയും സത്യമാകപ്പറഞ്ഞീടുന്നു"
"ഭൂപാല ചൂഡാമണി പറഞ്ഞീടുന്നു"

എന്നിങ്ങനെ വലിയ പ്രയോജനമില്ലാത്തസ്ഥലത്തും ഭൂതകാലത്തിനുപകരം വൎത്തമാനകാലം ചേൎത്തു പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നത് എഴുത്തച്ഛൻെറ രീതിയിൽ നിന്നു വ്യത്യ

സ്തമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. അത്ഥകല്പനയെപ്പററിയേട ത്തോളമാകട്ടെ വാല്മീകിരാമായണത്തെപ്പോലെതന്നെ കാളിദാസൻെറ രഘുവംശത്തെയും പ്രസ്തുത കവി പലേടത്തും അനുസരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"ജനാസ്തദാലോകപഥാൽ പ്രതിസംഹൃതചക്ഷുഷഃ
തസ്ഥുസ്തേ വാങ്മുഖാസ്സർവ്വേ ഫലിതാ ഇവ ശാലയഃ"

എന്നരഘുവംശ പദ്യത്തെ

"കണ്ടുനിൽക്കും ജനങ്ങൾക്കോരോതര-
മുണ്ടായ് ത്തുടങ്ങീ വിഷാദമതുനേരം
തണ്ടു പറിഞ്ഞു വിളഞ്ഞ കതിർപോലെ-
യിണ്ടലോടും തല കുമ്പിട്ടുപോയിതേ.
ഇന്നിവൾ തന്നെ നന്നെന്നു വരികില്ല-
മിന്നിയും ദൂഷണം ചൊല്ലും മഹാജനം
അന്നന്നിവണ്ണം ഭവിക്കുമാറായെന്നു
മന്നവൻ ഖിന്നതയോടു കുമ്പിട്ടു തേ.
മല്ലാക്ഷിയെക്കൊണ്ടു വല്ലാത ദൂഷണം
വല്ലാത്മകൊണ്ടു പറഞ്ഞുപോയല്ലോ നാം
നല്ലതു മേലിൽ വരികയില്ലെന്നുമ-
ങ്ങല്ലലോടും തലകുമ്പിട്ടിതേവരും."

എന്നും മററും ഒരു വ്യാഖ്യാനവും കൂടി ചേർത്തു ഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതും, അതുപോലെ തന്നേ,

"ആസൻ യത്ര ക്രിയാ വിഘ്നാ
രാക്ഷസാ ഏവ രക്ഷിണഃ"
"ആനന്ദജശ്ശോകജമശ്രുബാഷ്പ-

സ്ത്രയോരശീതം ശിശിരോ ബിഃഭദ.''
''നൃപഃതവ്യജനാദിഭിസ്ത്ഃമോ
നന്ദേ സാ ത്ര തഥൈവ സംസ്ഥിതാ.''

എന്നീവക ഭാഗങ്ങളിലെ ആശയങ്ങളെയുംമററും

''കുക്ഷി നിറപ്പാനജസ്രം മുനികളെ
ഭക്ഷിച്ചീടുന്ന രാക്ഷസരും നൃപ-
ശിക്ഷയാ വിഘ്നം വരാതെകണ്ടെപ്പോഴും
രക്ഷിച്ച ഗോപുരം നാലിലും നില്ക്കുന്നു.''
''സീതാവിയോഗാഗ്നിയാൽ ചൂടുപെട്ടലും
പോതകാലോകേന ശീതളമാകയാൽ
ശീതോഷ്ണമായുള്ള രാമാശ്രുബിന്ദുക്കൾ''
''തണ്ണീർതളിച്ചു ദേഹം തണുപ്പിച്ചവർ
കണ്ണുനീരോടുവീയിടുന്നനേരത്തു
കണ്ണുതുറന്നെഴുന്നേററു മഹീപതി
പെണ്മണിയാകിയോരിന്ദുമതിക്കന്നു
കണ്മണിഃക്കുളുമിളക്കമുണ്ടായീല''

എന്നീമാതിരിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതും മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതിക്കുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ ചിലതുമാത്രമാണ്. ഓരോരോ സന്ദർഭങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുമ്പൊഴും അതാതിൻെറ ജീവനും, പുഷ്ടിയും നമുക്കനുഭവം വരത്തക്കവിധം പ്രതിപാദിപ്പാൻ പ്രസ്തുതകവി നല്ലവണ്ണം ശ്രമിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണ്, ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൻെറസ്വഭാവം. ഗ്രന്ഥകാരൻ ആരാണെന്നറിവാൻതക്കതെളിവായി ഇതിൽ യാതൊരുസംഗതിയും കാണുന്നില്ല. ആദ്യം തത്ത കഥപറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതായും അവസാനം തത്ത

കഥ അവസാനിപ്പിച്ചതായും മാത്രമേ കവി കാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഞങ്ങൾക്ക് ആദൎശമായിക്കിട്ടീട്ടുള്ള താളിയോലഗ്രന്ഥത്തിൽ ആ ഗ്രന്ഥം എഴുതിത്തീൎന്നത് കൊല്ലവൎഷം ൮൦൬-ാമതിലാണെന്ന് കാണുന്നതുകൊണ്ട് അതിന്നും മുമ്പാണ് ഇതിന്റെ നിൎമ്മാണകാലമെന്ന് നിശ്ചയിക്കാം. എന്നു മാത്രമല്ല, ഈ ഗ്രന്ഥം നൽകി വായനശാലക്കുപകാരം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ മുഞ്ചിറ ദേശത്ത് അമ്മവീട്ടിൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയവർകളാകയാൽ അതെഴുതിയകാലത്ത് തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽപോലും പ്രസിദ്ധമാകത്തക്കവിധം പഴക്കം പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിനു സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുവരുന്നതുകൊണ്ട് ആദൎശഗ്രന്ഥം പകൎത്തിയെഴുതിയകാലത്തിനു വളരെ അടുത്തായിരിക്കയില്ല ഗ്രന്ഥകാരന്റെകാലമെന്നും അനുമിക്കാവുന്നതാണ്.

ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ കിരീടധാരണമഹോത്സവം പ്രമാണിച്ചു ആരംഭിക്കുന്ന ഈ ചിത്രാവലിയുടെ പ്രസാധകസ്ഥാനം വഹിച്ച് ഇങ്ങനെയൊരു പ്രസ്താവനഎഴുതുവാൻ സംഗതിവന്നതിൽ എനിക്കുള്ള കൃതാൎത്ഥതയും അഭിമാനവും പ്രത്യേകം രേഖപ്പെടുത്താതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും കൂടി പ്രസ്താപിച്ചുകൊണ്ടു ഇതവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം, ശ്രീചിത്രതിരുനാൾ ഗ്രന്ഥശാല 17—1—100.	പ്രസാധകൻ, ആററൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടി.

രാമാശ്വമേധം.

കിളിപ്പാട്ട്.

(കാകളി)

അഞ്ചുനിറം കലൎന്നീടുന്ന ശാരികേ
പഞ്ചതാര ഗുളം തേനും പഴങ്ങളും
സഞ്ചിതമാക്കിത്തരുന്നതുണ്ടിന്നു ഞാ-
നഞ്ചാതെസേവിച്ചു പൈദാഹവുംതീൎത്തു
സഞ്ചരിച്ചുള്ള പരിശ്രമം പോക്കിയാ-
ലഞ്ചിതനായ നാരായണന്റെ കഥ
കിഞ്ചിൽ പറയണം പൈങ്കിളിപ്പൈതലേ
നിഞ്ചൊരു വാണിയായുള്ളോരമൃതിനെ
ചഞ്ചലമെന്നിയെ സേവിക്ക കാരണം
കിഞ്ചന പൈദാഹ മോഹങ്ങളില്ലമേ
പഞ്ചഭൂതങ്ങളെ വഞ്ചതി ചെയ്യുന്ന
പഞ്ചബാണാൎത്തിയുമില്ലെനിക്കൊട്ടുമേ.
ഒട്ടുമേ കാലം കളയരുതിന്നിമേ-
ലൊട്ടു ജന്മാന്തരേ ചെയ്ത ധൎമ്മത്തിനാൽ
കിട്ടുമീ മാനുഷ ജന്മമെന്നാകയാൽ
പെട്ടന്നു താമരപ്പെൺകൊടിക്കാന്തനെ
തുഷ്ടനാക്കീടണം ശിഷ്ടരായുള്ളവർ
മുട്ടാതെയീശ്വര സേവചെയ്തീടുവോ-
ൎക്കെട്ടുപേരുണ്ടു വിരോധികളായിട്ടു.

ദുഷ്ടനാം മന്മഥനഗ്രേസരനതിൽ
കിട്ടും ധനമെന്നൊരാശ രണ്ടാമത്തും
നഷ്ടമാമെന്നൊരു പേടി മൂന്നാമത്തും
കഷ്ടമായുള്ളൊരു നിദ്ര നാലാമത്തും
ഒട്ടും പൊറാത്ത പൈദാഹമഞ്ചാമത്തു-
മിഷ്ട വിയോഗാദി പീഡയാറാമത്തും.
തുഷ്ടിയില്ലാസ്സൂയയേഴാമതറികനീ
യെട്ടാമതായതഹംഭാവമെന്നിവ-
യെട്ടുപേരുംകൂടിദേഹിനാംജീവന-
മെട്ടായ്പകുത്തുകൊണ്ടീടുന്നിതുബലാൽ
പട്ടാങ്ങുതന്നെപറയുന്നതിന്നുഞാ-
നൊട്ടിവയും നമുക്കില്ലെന്നറിഞ്ഞാലും
ഇത്തരംകേട്ടിട്ടുചിത്തംതെളിഞ്ഞുട-
നുത്തരംതത്തയും വ്യക്തമായ്ചൊല്ലിനാൾ
സത്യപരായണനായ നാരായണൻ
സത്തുക്കൾക്കാപത്തൊഴിക്കുന്നതമ്പുരാൻ
ഭക്തചിത്തത്തിങ്കൽനൃത്തമാടീടുവോൻ
മുക്തിനൽകീടുവോനേകനാമീശ്വരൻ
നിത്യനാംമാധവൻ മാർത്താണ്ഡവംശത്തി-
ലുത്തമനായദശരഥനന്ദനൻ
ഘോരനായുള്ളദശഗ്രീവനെക്കൊന്നു
പാരിടത്തിന്നു പരിതാപവുംതീർത്തു
ഭൂരിഭാരത്തെക്കുറച്ചുഭൂമണ്ഡലേ
വാരുലാവീടുന്നൊരുത്തരഃകോസലേ
വാരിധിചൂഴുമൂഴിക്കേകനാഥനായ്
ചാരുസിംഹാസനേ വാഴുന്നകാലത്തു
തീരാതപവാദമുണ്ടാകകാരണം
നാരീമണിയെക്കളഞ്ഞുവനാന്തരേ
പാരമ്പര്യേണപാലിച്ചുപോരുംജഗൽ-

ഭാരംവഴിപോലെരക്ഷിച്ചിരുന്നനാൾ
സൂരികൾ ചൊല്ലാലൊരശ്വമേധത്തിന്നു
സൂൎയ്യവംശോത്ഭവൻകോപ്പിട്ടുവാജിയെ
നേരെപെരുമാററിവീണ്ടുപോരുംവിധൌ
വീൎയ്യംനടിച്ചുതടുത്തപൈതങ്ങളോ-
ടാരാൽകുതിരയും മീണ്ടുപുരിപുക
സാരനായുള്ളദശരഥനന്ദനൻ
സാദരമേവരോടുംതിറവാങ്ങിനാൻ
സോദരന്മാരൊടുമൊന്നിച്ചു ചിന്തിച്ചു
വേദിയർതമ്മെ വരുത്തിയാഗത്തിനായ്
മേദിനീപാലകർനാനാദിശിനിന്നു
മോദാൽകളത്രസന്താനസൈന്യങ്ങളാൽ
വേഗേനവന്നുനിറഞ്ഞിതയോദ്ധ്യയിൽ
യാഗഘോഷംകേട്ടുവിപ്രരുമക്കാലം
ആകുലമെന്നിയെദാനങ്ങൾകൊൾവതി-
ന്നാകത്തികഞ്ഞുവരുന്നതുകാണുമ്പോൾ
സാഗരംനാലുമൊന്നിച്ചെന്നുതോന്നുന്നു.
നാകനിവാസികളുംദേവരാജനും
നീളെക്കുമാപത്തൊഴിഞ്ഞുനമുക്കെന്നു
കോളോടുകൂടെത്തിറയുംകൊടുത്തവർ
മേളിച്ചുയാഗംഭരിക്കുന്നതുമവർ
ആളൊത്തുഭോഗംഭുജിക്കുന്നതുമവർ
കേളിയുണ്ടോപണ്ടൊരുത്തനുമീവണ്ണം
കേവലമാചാരമില്ലാതവാനരർ
ദേവകളെപ്പോലെ ശുദ്ധഭാവത്തൊടും
സാവധാനംവിഭവങ്ങൾഭരിക്കുന്നു.
ഈവണ്ണമെന്നുപറഞ്ഞുകൊൾവാനഹോ
നാവുകളേത്രം മതിയല്ലനന്തനും
കുക്ഷിനിറപ്പാനജസ്രംമുനികളെ

ഭക്ഷിച്ചൊടുക്കുന്നരാക്ഷസരുംമ്പ-
ശിക്ഷയാവിഘ്നംവരാതെകണ്ടപ്പൊഴും
രക്ഷിച്ചുഗോപുരംനാലിലും നിൽക്കുന്നു
രാമചരിതവും യാഗവുംകാണാമെ-
ന്നാമോദമുൾക്കൊണ്ടുനാലുവർണ്ണത്തിലും
കാമുകന്മാരും ശിശുക്കളുംവൃദ്ധരും
വാമാക്ഷിമാർകളും വന്നുവന്നെത്തിനാർ
വാനവ ദാനവ മാനവ വാനര-
രാനന്ദമോടുകയ്യുംപിടിച്ചൊന്നിച്ചു
നാനാവിശേഷങ്ങളും പറഞ്ഞങ്ങനെ-
ദീനമൊഴിഞ്ഞങ്ങുമിങ്ങും നടക്കുന്നു.
ദീക്ഷയുമന്നുതുടങ്ങീ രഘുവരൻ
സാക്ഷാലൊരു പത്നിയില്ലായ്കകാരണം
സൂക്ഷിച്ചു ധർമ്മം പിഴക്കരുതെന്നിട്ടു
ദാക്ഷിണ്യപത്നിയെപ്പൊന്നുകൊണ്ടുണ്ടാക്കി
ദാരങ്ങളോടും വ്രതങ്ങൾ തുടങ്ങിനാൻ
ദാരംകൂടാതരുതല്ലോ യാഗാദികൾ
കാരുണ്യമുൾക്കൊണ്ടു വാല്മീകിയക്കാലം
ഭൂരിതപോധനന്മാരുമൊരുമിച്ചു
ഭൂലോകരത്നമായുള്ളോരയോദ്ധ്യയിൽ
കാലത്തു സൽക്കരിപ്പാനെഴുന്നള്ളിനാൻ
ബാലാർക്ക കോടികളൊന്നിച്ചുദിച്ചപോ-
ലാലോല ശോഭ തേടീടുമ്മനോരമ-
ബാലനിറംകണ്ടു സന്തോഷഭാരേണ
മാലോകരൊക്കെ വണങ്ങി നിന്നീടിനാർ
ശാലാമുഖത്തെഴുന്നെള്ളി മഹാമുനി
കാലും കഴുകിച്ചു പൂജിച്ചു ശ്രീരാമൻ
കാക്കൽ നമസ്കരിച്ചമ്മുനിമുഖ്യനെ
നോക്കിത്തൊഴുതൊന്നരുളി രഘുവരൻ

വായുക്കുമാടൽപാട്ടുമേൽക്കുമേലേപിണ-
ഞ്ഞൊക്കം കുറഞ്ഞലം വീക്കം ജനങ്ങൾക്ക്
ആപത്തുതീരുമാറാകുന്ന കാലത്തേ
താപസശ്രേഷ്ഠരെക്കൊണ്ടുമാറാസ്ത്യ
താപത്രയാംബുധൌ വീണുനീന്തീടുന്ന
പാപികളായ ഞങ്ങൾക്കു മഹാമുനേ
പെത്തൊരു സമ്പത്തു വന്നീടുമാറായി-
ത്തോത്തിരിയാതെ വന്നെത്തിയല്ലോ ഭവാൻ
മാത്താണ്ഡ വംശത്തിലുണ്ടായ ഞങ്ങളെ
ച്ചീത്തകാരുണ്യാമൃതം പെയ്തു പെയ്തു നീ
ശുദ്ധമാക്കീടേണമേ തപോവാരിധേ
ബദ്ധമോദാലിവണ്ണം രഘുപുംഗവൻ
ശ്രദ്ധയോടന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടിട്ടു
മുഗ്ദ്ധഹാസേന പറഞ്ഞു മഹാമുനി.
മൂന്നുലോകത്തിലും പാത്തുകണ്ടോളവും
നിന്നെക്കണക്കേ മഹാഭാഗ്യമുള്ളവർ
മന്നവാ മുന്നമുണ്ടായില്ല നിണ്ണയ-
മിന്നിമേലും നല്ലവണ്ണം വരേണ്ടമേ
ഈവണ്ണമാശിസ്സുമോതി മഹാമുനി
മേവിനാനാസനേ മേദുരാമോദേന
ദൈവതയോടന്നു ശ്രീരാമചന്ദ്രനും
കൈവണങ്ങീടിനാനപ്പൊദാംഭോരുഹം
കൈതവമില്ലാത്ത സോദരന്മാരൊടും
പൂതരായുള്ളവർ മന്ത്രികൾ തമ്മൊടും
എത്താനുമൊന്നിന്നകത്തെഴുന്നെള്ളിനാൻ
സീതാസുതന്മാരെ നോക്കി മഹാമുനി
സീമയില്ലാതകാരുണ്യേന ചൊല്ലിനാൻ
നാമങ്ങു പണ്ടു ചമച്ച രാമായണ

മാമെന്നിരിക്കിലോ ചൊല്ലുവിനൊട്ടിഹ
രാമതിരുനാമമുച്ചരിപ്പോക്കെടോ
ഭീമനരകമകന്നുപോം നിർണ്ണയം
ഭ്രതാന്തകമ്പയോടമ്മുനിചൊന്നതു
ചേതോനിരൂപിതം കേട്ടു കുശലവർ
ധാതാവിനെപ്പോൽ വിളങ്ങും മുനിയുടെ
പാദാരവിന്ദങ്ങൾ കൈവണങ്ങീടിനാർ
പാടിത്തുടങ്ങിനാരക്കഥാസാരത്തെ
യാടിത്തുടങ്ങീ ശിരസ്സുകളേവർക്കും
കൂടിത്തുടങ്ങീ കരങ്കൊണ്ടു മേളവും
മൂടീതു നല്ലപേർക്കുള്ളിലെ വേദന
ഓടുന്നു ദുഷ്ടരെരിയുന്ന ചേതസാ
മേടമേലേറി നോക്കുന്നിതു മങ്കമാർ
കൂടെ സ്വരം പിടിക്കുന്നിതു നാരദൻ
പാടേ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നിതു ലോകരും
നാടെങ്ങുമിങ്ങനെ കേട്ടിട്ടുമില്ലെന്നു
നീതിയിൽ വന്നു ചുഴന്നു മഹാജനം
ഗീതികൾ കേട്ടുനിൽക്കുന്നജന്തുക്കളും
ജാതിസ്വഭാവം മറന്നുനിന്നീടിനാർ
മാതൃമുലമറന്നു ചെറുപൈതലും
മാനിനിമാരും മറന്നു കിടാങ്ങളെ
മാനസപത്മം മറന്നു ഹംസങ്ങളും
തീനും മറന്നു നിൽക്കുന്നിതു കാലികൾ
മാനസതാരു കുളുത്തു സമസ്തർക്കും
മാരിപോലാനന്ദവാരിപൊഴിയുന്നു
മാരനെപ്പോലതി സുന്ദരന്മാരവർ
വാരണത്തെപ്പോലെ വിക്രമമുള്ളവർ
ചാരണരെപ്പോലെ ഭാവവിലാസവും
കാരണകാര്യേഷുധാരണയുള്ളവർ

നാരായണൻെറ കഥയിതാകുന്നതും
താരിൽമാതാവു പെററുണ്ടായ പേരിവർ
കീറപെട്ടഞ്ജനംപോലുള്ള മേനിയും
കിന്നരജാതികളെപ്പോലെ നാദവും
മന്നവവംശത്തിലുണ്ടായ നീതിയും
ധന്യനാം വാത്മീകി ചൊന്ന കഥാംശവും
പിന്നെയെന്തിപ്രബന്ധത്തിന്നു വിസ്മയം.
പണ്ടിവരെക്കണ്ടറികയില്ലെങ്കിലും
കണ്ടറിവുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നിതേവക്കും
ഉണ്ടാഭവാനിവരെപ്പുണ്ടു കണ്ടെന്നു-
മുണ്ടെന്നുമില്ലെന്നുമുണ്ടൊരു സംശയം
അങ്ങിനെതന്നെയെനിക്കെന്നു മററവ-
നെങ്ങാണ്ടു നിന്നുകണ്ടെന്നാരതിൽചിലർ
ഇങ്ങനെതമ്മിൽ തുടങ്ങീവിവാദവും
തങ്ങളിൽതന്നെ പറയുന്നു പിന്നെയും
തനുരാനെപ്പോലിരിക്കുന്നിവരെടൊ
മുമ്പതുകൊണ്ടറിവുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു
അമ്പിരുത്തുന്ന തഴനുണ്ടുതോളതിൽ
കമ്പമവക്കുള്ളിലില്ലൊരു ലേശവും
കയ്ക്കുവിരൽച്ചുരടിട്ടു പാടുണ്ടതും
തുക്കൈകൾ പോലെ കൈരണ്ടിനുമുണ്ടഹൊ
അക്കഴൽത്താർമുടിയോടടിനോക്കിയാ-
ലൊക്കെയുമൊന്നുപോലില്ലൊരു ഭേദവും
എന്തിവണ്ണം വരുവാനുള്ള കാരണം
ചിന്തിച്ചുകണ്ടാലറിയരുതേതുമേ
പൈന്തേൻമൊഴിയേക്കളഞ്ഞല്ലൊ രാഘവൻ
സന്തതിപിന്നെയുണ്ടായവാറെങ്ങനെ
ധമ്മദാരങ്ങളെയല്ലാതൊരുത്തിയെ
സമ്മതമല്ലപോലക്കുവംശത്തിനും

ഉണ്മയീവണ്ണമാകുന്ന മര്യ്യാദയു
ണ്മെക്കൂടാതിവരുണ്ടായതെങ്ങനെ
അന്ധത കൊണ്ടു പറയരുതിത്തൊഴിൽ
ബന്ധമില്ലെന്നവർ ചിന്തിച്ചടങ്ങിനാർ
ബന്ധുക്കളായവരിക്കഥ കേട്ടിട്ടു
ഗദ്ഗഭാവത്തോടു ചെന്നറിയിച്ചതേ
മണ്ഡാദരിയുടെ മംഗല്യ നാശനൻ
പുണ്ഡരീകേക്ഷണനായ രഘുപതി
ദണ്ഡുകൊണ്ടാഹതനെന്നപോലെ ശിവ
ദണ്ഡമത്രേയെന്നു കാതുപൊത്തീടിനാൻ
ദേവിയോടേ വേർ പിരിഞ്ഞിട്ടൊരുത്തിയെ
ഭാവിച്ചതില്ലേ കിനാവിലും പുൽകുവാൻ
പാവനമായ രഘുകുലത്തിന്നിതു
കേവലമായൊരു ദൂഷണമാസ്ഥരും
കാണേണമെന്നുറപ്പിച്ചു മഹീപതി
പ്രാണസമാനസഹോദരന്മാരൊടും
വീണാധരാദിമുനിവരന്മാരൊടും
വേണുകളാദിയാം വാദ്യഘോഷത്തൊടും
വാനരവീരനും വായുതനയനും
മാനമേറീടും വിഭീഷണവീരനും
സേനാപതികളും കൂടിച്ചുഴലവേ
താനേ പരബ്രഹ്മമങ്ങെഴുന്നൊള്ളിനാൻ
താർമകൾതന്റെ മനോഹരമായുള്ള
പോർമുലമൊട്ടിലിഴുകുന്ന കുങ്കുമം
മാർവിടത്തിങ്കലണിയുന്നദൈവവും
പൂർവ്വജന്മത്തെ മറന്നുമായാംബുധൌ
സാർവ്വഭൌമത്തേചന വീണുനിന്നിട്ടങ്ങു
ചാർവംഗമാന്ന പൈതങ്ങളെക്കണ്ടിട്ടു

കാർമുകിൽകൊണ്ടലം മൂടിക്കിടക്കുന്ന
വാർതിങ്കൾ പോലെ മയങ്ങിമുഖാംബുജം
ആർകലിയിൽ ചിറകെട്ടിക്കടന്നിട്ട-
പോർചെയ്തുരാവണനെക്കൊന്നവീര്യവും
വേർവിട്ടചെറവവിഷാദിച്ച് രാഘവൻ
വേദനയോട നിന്നീടിനാനക്ഷണം
സാദവുമുള്ളിലടക്കി മന്നോർപുരാൻ
സാധുവാംവണ്ണമരികിലടുത്തുടൻ
ആദരവോടവരോട ചോദിക്കുന്നി-
താരിപ്രബന്ധം ചമച്ചതുചൊല്ലുവിൻ
ആരെടൊ നിങ്ങള തും പറഞ്ഞീടുവിൻ.
പാരത്തുനിൽക്കുന്നവർപറഞ്ഞീടുന്നു
മാരൻമരിച്ചാറെ രണ്ടായ്പിറന്നെന്നും
ദൂരത്തുനിന്നുകേൾക്കുന്ന മാലോകരും
പാരാതെ കിന്നരന്മാരെന്നു ചൊല്ലുന്നു.
ചാരണന്മാരെന്നു ചൊല്ലുന്നിതുചില-
രോരോതരം പറയുന്നു മഹാജനം
കാരണമേതെന്നറിഞ്ഞില്ല ഞങ്ങളോ
കേൾക്കയിലാഗ്രഹമുണ്ടെനിക്കെത്രയും
ദോഷമല്ലനിങ്ങളാരെന്നു ചൊല്ലീടുവിൻ
പാക്കിലിന്നിങ്ങനെ തേജസ്സുകണ്ടിട്ട-
ഭാസ്കരന്മാരെന്നെനിക്കുതോന്നീടുന്നു.
പാർത്ഥിവനിത്ഥം പറഞ്ഞതുകേട്ടിട്ട-
ചിത്തമോദേനപറഞ്ഞു കുമാരരും
മാർത്താണ്ഡവംശത്തിലാദിസംപത്തായ
കീർത്തിക്കിരിപ്പാനുദിച്ചോരു പാത്രമേ
കേളിയേറീടുന്നവാല്മീകിയാംമുനി
മേളിച്ചു പണ്ടു ചമച്ചകഥയിതു
നിളേക്കുമപ്പാദദാസരാംഞങ്ങളെ

ലാളിച്ചുകൊണ്ടുപഠിപ്പിച്ചതമ്മുനി
മൂപ്പാരിലീശനായ്ത്തന്നെ വാണീടിലു-
മപ്പൊഴേവന്നരകത്തിൽവീണീടിലും
അപ്പാദപങ്കേരുഹത്തിങ്കലേഭക്തി-
യെപ്പോഴുമെന്നുള്ളിലേ പുലമ്പീടണം
എന്നിപ്രകാരം പറഞ്ഞുകുമാരരു-
മൊന്നുമേപിന്നെപ്പറഞ്ഞതില്ലത്തരം
എന്നാലിവരാരെന്നങ്ങുമുനിയോടു
നന്നായ്തൊഴുതറിയിച്ചിതുരാഘവൻ
ഉണ്മതന്നെപ്പറഞ്ഞുമുനിപുംഗവൻ
നിന്മനതാരിൽവിഷാദംമതിമതി
നിന്മക്കളായതിവരെന്നറിഞ്ഞാലു-
മമ്മറിവെന്തെന്നതുംപറഞ്ഞീടുവൻ
ജാനകിപ്പെണ്ണായവള്ളിമേൽകാച്ചൊരു
മാനുഷപ്പൈതങ്ങളായഫലമിതു
കാനലിൽകൊണ്ടുകളഞ്ഞോറെയുമവൾ
ഞാനിരിക്കുന്നാശ്രമത്തിലിരിക്കുന്നു.
ലക്ഷ്മണൻപോയപെരുവഴിയുംനോക്കി
ലക്ഷ്മീസമാനയാംജാനകിനിൽക്കുന്നു.
തൽക്ഷണേഞാനവിടേക്കുചെന്നേൻബലാ-
ലക്ഷികളുംതുടച്ചപ്പോൾവൈദേഹിയും
അഗ്രേവണങ്ങിനമസ്കരിച്ചാദരാൽ
വ്യഗ്രിച്ചൊരിടത്തൊതുങ്ങിനിന്നീടിനാൾ
ഉഗ്രങ്ങളായമൃഗങ്ങളെത്തിക്കൊണ്ടു
നിഗ്രഹിച്ചീടുമെന്നുള്ളൊരുപേടിയും
നിർമ്മലമായപാതിവ്രത്യഭാവവും
കർമ്മദോഷംഭവിച്ചെന്നൊരുപീഡയും
ചെമ്മേനിനച്ചുനിനച്ചവൾനിൽക്കയാൽ
കന്മാഷിതമായ്മയങ്ങിയെന്മാനസം

നില്ലാതെകണ്ണുനീരുംതൂകിനില്ക്കുന്ന
മല്ലാക്ഷിയെക്കൊണ്ടുപോയിഞാനാശ്രമെ
വല്ലായ്മയേതുംനിനച്ചുകൊണ്ടീടാതെ
വല്ലഭക്കില്ലൊരുദൂഷണംമന്നവ
വല്ലതുംവേകുന്നതീയിലുംമുങ്ങിയാൾ
കല്യാണമെന്നുനിന്‍ചൊല്ലാലെജാനകി
എല്ലാൎക്കുമിങ്ങനെസമ്മതമെന്നുടെ
ചൊല്ലാൽമടിയാതെകൈക്കൊൾകദേവിയെ
ചൊൽക്കൊണ്ടനിങ്ങളെനാൽവരെയുംവെന്ന-
തിക്കണ്ടബാലകന്മാർമനുപുംഗവ
അക്കുലത്തിന്‍മഹാഭാഗ്യവാരിധേ
അക്രൂപംമറെറാരുത്തൎക്കുമാവതോ
അച്ഛനാകുന്നതുംനീയിവൎക്കിന്നിയേ
കൊച്ചിലെവിദ്യപഠിപ്പിച്ചതുംഞാനേ
അച്ചരിതങ്ങൾ വിചാരിച്ചുകാണുമ്പോ-
ളച്യുതൻതന്നെയും വെല്ലാമിവൎക്കൊ
അത്രകൎമ്മത്തിങ്കലുംവിദേഹാധിപ-
പുത്രിയെക്കൂടെവരുത്തീട്ടുവേണ്ടുന്നു
ഭദ്രംനിനക്കുവരികെന്നതുരാമ-
ഭദ്രനോടേമുനിചൊന്നതുകേട്ടിട്ടു
ചിത്രമായ്ത്തന്നെപറഞ്ഞിതെല്ലാവരു-
മത്രയല്ലക്ഷികൾചിമ്മീലൊരുത്തരും
ചിത്രത്തിലെരൂപമെന്നപോൽനിന്നിതു
ചിത്തപത്മത്തിങ്കലെത്തുന്നൊരാനന്ദ-
മുത്തുവളൎന്നുകണ്ണൂടെപുറപ്പെട്ടു
ഉത്തുംഗമായിട്ടുകണ്ണടയാഞ്ഞതഃപോ-
ലുത്തമന്മാരിവണ്ണംപറഞ്ഞീടുന്നു.
ഉള്ളിലും കണ്ണിലുംകൊള്ളാഞ്ഞുസന്തോഷം

വെള്ളമായ്കണ്ണിലൂടെപൊഴിഞ്ഞീടുന്നു
കള്ളമല്ലേപറഞ്ഞീടുന്നമാലോക-
രുള്ളപോലെബാലരെക്കണ്ടുകൊള്ളുവാൻ
ഒട്ടുതുടച്ചുസൂക്ഷിച്ചുനോക്കീടുന്നു
പെട്ടെന്നുകണ്ണുനീർകൊണ്ടുമറയുന്നു
ഇഷ്ടമായ്കണ്ടുകൊൾവാൻമഹാലോകരും
പെട്ടപാടെന്തെനിക്കാവതോചൊല്ലുവാൻ
പത്തുന്തുറൂടിവണ്ണംപേർത്തുകാൺകയിൽ
പുത്തനായ്തന്നെ ചമഞ്ഞിതാലോകനം
അത്തപോവാരിധിചൊന്നതുകേട്ടിട്ട-
ങ്ങുത്തരമാകപ്പറയുന്നരാമനും
ഉൽപലപത്രാക്ഷിജാനകിത്തയ്യലെ
കല്പിച്ചപോലെകയ്യെക്കൊണ്ടുകൊള്ളാമഹം
ഉൾപ്പൂവിലുണ്ടെനിക്കിന്നതപോനിധേ
അല്പംവിഷാദമതെന്തെന്നുചൊല്ലുവൻ
അംഗനാരത്നത്തെ വീണ്ടുകൊണ്ടന്നനാ-
ളംഗഭംഗിപ്രഭാവംകണ്ടുമേൽക്കുമേ-
ലെങ്കൽ കുറഞ്ഞൊരു ശങ്കയുണ്ടായിത-
ങ്ങഗ്നിയിൽമുങ്ങിക്കരേറുവനെന്നവൾ
അമ്പൊടു ചൊന്നതുകേട്ടനുവാദേന
തമ്പിയെക്കൂട്ടെയാക്കീടിനേനന്നുഞാൻ
ഉമ്പരുംതമ്പിയുംവാനരവീരരും
കമ്പമില്ലാതെനിശാചരജാലവും
കിമ്പുരുഷാദിയും തുംബുരു നാരദൻ
മുമ്പാകവേകണ്ടുനിൽക്കുംദശാന്തരേ
മുപ്പുരത്തിന്നു പിടിച്ചെരിയുന്നപോ-
ലിപ്രപഞ്ചേ പരന്നീടിനാൻ പാവകൻ
അപ്പിലന്നംകണക്കന്നവൾചാടിനാ-

ളപ്പുരിചായിച്ചമഞ്ഞിതു വാനിലും
അഗ്നിതാനാവിർഭവിച്ചു കുണ്ഡാന്തരേ
മഗ്നയായ്നീന്തിക്കളിക്കുന്നദേവിയെ
പത്നിയോടുംകൂടെടുത്തുകൊണ്ടന്നുമാം
വൃത്തമെല്ലാംപറഞ്ഞെൻകയ്യിലേകിനാൻ
അപ്പാദപത്മത്തിനാണപൊളിയല്ലേ
അപ്പൊഴേതീർന്നിതെൻറചിത്തചാഞ്ചലം.
ആരുമൊരുത്തർ സഹായമില്ലാതിവ-
ളോരാണ്ടുതാനേ വസിച്ചല്ലോ ലങ്കയിൽ
നേരുകേടുള്ള നിശാചരവീരനും
മാരമാല്യണ്ടോപൊരുത്തുകൂടുന്നതും
ഓരോതരംഭോഗലീലകൾകാണുമ്പോൾ
നാരിമാരൊക്കെഭ്രമിച്ചുപോംനിർണ്ണയം
ദൂരത്തിലായിച്ചമഞ്ഞല്ലോരാമനും
നാരായണൻതാനറികെന്നതേവേണ്ടു
നാട്ടിലുള്ളോരിവണ്ണം പറഞ്ഞീടുന്നു
ഗോഷ്ഠിയാമെന്നുകണ്ടത്രഞാൻദേവിയേ
കാട്ടിലാമ്മാറുകളഞ്ഞതിൻകാരണം
കേട്ടാലതേതും സഹിക്കാവതോമുനേ
കീർത്തികേടെത്തിയതെപ്രകാരത്തിലും
തീർത്താലിവളെഞാൻ കയ്ക്കൊണ്ടുകൊള്ളുവൻ
മാർത്താണ്ഡനസ്തമിച്ചല്ലോ മഹാമുനേ
പാർത്താലൊരുകാര്യമിന്നൊളുതല്ലിനി
നാടെങ്ങുമുള്ളോരെ നാളെപ്പലരെഞാ
നോടിവരുത്തുന്നതുണ്ടെന്നു നിർണ്ണയം
താടകാനാശന നേവമരുൾചെയ്തു
ബോധമെന്നേപറഞ്ഞാൻ മുനിശ്രേഷ്ഠനും
പിററന്നാളങ്ങുദയത്തിനു രാമനും

ഉററവരെസ്സഭ തന്നിൽ വരുത്തിനാൻ
മററുമോരോദിശിയുള്ള ജനത്തെയു-
മററമില്ലാതെ മുനിവരന്മാരെയും
ആന്നഗരത്തിങ്കലുള്ള ജനത്തെയു-
മൊന്നൊഴിയാതെ വരുത്തിമനുവരൻ
പിന്നെ വാത്മീകിയെയും വിളിപ്പിച്ചുടൻ
മുന്നിലാമ്മാറിരുത്തീടിനാനാസനേ
മാനിച്ചുമാമുനിശിഷ്യരെയാത്രാക്കി
മുന്നിനീരത്തത്തെയും വരുത്തീടിനാൻ
മാനവശ്രേഷ്ഠനേയും മുനിമാരെയും
ജാനകിത്തയ്യലാൾ കൈവണങ്ങീടിനാൾ
ഭാനുവംശോത്ഭവനായ ശ്രീരാമനെ
മാനസതാരുകൊണ്ടാലിംഗനം ചെയ്തു
കാനലിൽപോയനാളിൽ തുടങ്ങീട്ടുള്ള
ദീനതയൊക്കെയൊഴിച്ചു വൈദേഹിയും
ആനന്ദവൻകടലിൽ കുളിച്ചങ്ങനെ
താനേരമിച്ചു നിന്നീടുന്ന കാൽക്ഷണം
തണ്ടാരിൽമാതായ സീതരണ്ടാമതു
പട്ടണത്തിലുംമനഃഖേദമുൾക്കൊണ്ടുടൻ.
കുന്നഭാവത്തോടു കണ്ണുനീരുംതൂകി
കണ്ണും കുനച്ചുതി സാഭ്രമം പൂണ്ടവൾ
തണ്ടലർബാണന്റെ ഭണ്ഡാരച്ചെപ്പിനു
വണ്ടാണമചൊല്ലിക്കൊട്ടുക്കുന്ന കൊങ്കയും
ഗണ്ഡങ്ങളും കരംകൊണ്ടു മറച്ചുടൻ
വണ്ടാർകുഴലായ സീതയും നോക്കിനാൾ
വായ്യെഴും രംഗാങ്കണത്തിങ്കലാമ്മാറു.
താൽപരീയങ്ങളും ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു
മാൽപൂണ്ടുമാൾകിത്തളന്നു കുഴഞ്ഞവൾ
കാൽവിരൽകൊണ്ടു വരച്ചുനിന്നീടിനാൾ.

കണ്ടുനിൽക്കുംജനങ്ങൾക്കുമോരോതര
മുണ്ടായ്ത്തുടങ്ങിവിഷാദമതുനേരം
തണ്ടുപറിഞ്ഞുവളഞ്ഞകതിർപോലെ
യിണ്ടലോടുംതലകുമ്പിട്ടുപോയിതേ
ഇന്നിവൾതന്നെനന്നെന്നുവരികില്ല
മിന്നിയുംദൂഷണംചൊല്ലുംമഹാജനം
അന്നന്നിവണ്ണംഭവിക്കുമാറായെന്നു
മന്നവൻഖിന്നതയോടുകുമ്പിട്ടതേ
മല്ലാക്ഷിയെക്കൊണ്ടുവല്ലാത്തദൂഷണം
വല്ലായ്മകൊണ്ടുപറഞ്ഞുപോയല്ലോനാം
നല്ലതുമേലിൽവരികയില്ലെന്നുമ-
ങ്ങല്ലലോടുംതലകുമ്പിട്ടിതേവരും.
അന്യാനുരാഗമിവൾക്കില്ലനിർണ്ണയ-
മെന്നാലിവണ്ണംപറഞ്ഞവാറെങ്ങനെ
അന്യരന്യോന്യമിവണ്ണംപറഞ്ഞഹോ
അന്യായമെന്നുകുമ്പിട്ടുനിന്നീടിനാർ
മയ്ക്കണ്ണിയെക്കണ്ടനേരംമഹാലോക-
മൊക്കെയുമോരോന്നുശംകിച്ചുകണ്ടതും.
ഒക്കവേവാല്മീകിമാമുനിതാനറി-
ഞ്ഞുൾക്കാമ്പിലെത്രയുംവിസ്മയിച്ചീടിനാൻ
വിശ്വത്തിനേകവിദ്വാനായ വാല്മീകി
വിശ്വാസമുൾക്കൊണ്ടുവീതശോകംതദാ
വിശ്വംഭരാസുതയോടുചൊല്ലീടിനാൻ
സീതേസതീജനംചൂടുന്നമാലികേ
ഭൂതലംപെററുപണ്ടുണ്ടായ പുണ്യമേ
ഏതുമൊന്നുംപിഴച്ചില്ലനീയെങ്കിലും
നീതികേടുണ്ടെന്നുചൊല്ലുന്നിതു ചിലർ
ബാലേബലാലൊരു ദൂഷണം മാലോകർ
കാലദോഷംകൊണ്ടു തന്നേപറഞ്ഞതും.

പാലിപ്പതിന്നുഭത്താവല്ലോ വേണ്ടുന്നു
ശീലമല്ലാതുപേക്ഷിച്ചിതുരാമനും
രാമാമണേ സോമബിംബാനനേദേവി
രാമൻപറഞ്ഞതുണ്ടോ കേട്ടപൈതലേ
രാജ്യത്തിലുള്ളവക്കുണ്ടൊരു സംശയം
രാഘവനോട്ടവേർപെട്ടിവളൊരാണ്ട
രാപ്പകൽ താനേവസിച്ചല്ലോ ലങ്കയിൽ
രാക്ഷസപ്പേക്കൾക്കനേരുകേട്ടുണ്ടല്ലോ
രാവണൻ പൂകാതിരിക്കയില്ലെന്നുമേ
രാമണീയങ്ങളായുള്ളവസ്തുക്കളിൽ
രാജ്ഞിക്കു ദൂഷണമുണ്ടെന്നു നിണ്ണയം
കാണിസ്സന്ദേഹവുമില്ലിതിനെന്തഹോ
കാണാതിരുന്നാലതുമതിയെന്നിട്ട
കാലത്തു കൊണ്ടു പോന്നാനല്ലൊ രാമനും
കാട്ടിയ ഗോഷ്ഠികളെന്തെന്നറിഞ്ഞില്ല
കാമികൾക്കെന്നില്ല വല്ലതുമാമല്ലോ
കാരുണ്യമില്ലായ്ക കൊണ്ടു നാനാജനം
കാട്ടതന്നേ പറഞ്ഞീടുന്നതിങ്ങനെ
കാമിനീരത്നമേ കേട്ടാലുമിന്നിയും
കാന്തനു നിന്നെക്കുറിച്ചില്ല സംശയം
കാംക്ഷയില്ലായ്കകൊണ്ടല്ലുപേക്ഷിച്ചതും
പാവകനും വിപ്രയോഗവും തങ്ങളിൽ
പാത്താലൊരുഭേദമില്ലെടോ സുന്ദരി
പാവനമാമിസ്സഭാന്തരേ നിൽക്കുന്ന
പാത്ഥിവന്മാരും മഹാമുനി ജാലവും
പാരിൽ മറുള്ള വണ്ണങ്ങളും കേൾക്കവേ
പാൽമൊഴി നീ പരമാത്ഥം പറകെന്നു
പാരുഷ്യമെന്നി മുനിവരൻ ചൊന്നതു

പാരത്രികം ഫലമെന്നുകല്പിച്ചവൾ
പാഠമേറും മുനിശിഷ്യകൾ കൊണ്ടുന്ന
പാനീയമമ്പോടു വാങ്ങി വൈദേഹിയും
പാദശൌചാദിയും ചെയ്തു വഴിപോലെ
മാതാവിനെത്തന്നെ മുമ്പാൽ വിളിച്ചിട്ടു
സീതയും സത്യമാകപ്പറഞ്ഞീടുന്നു
മായാമയേ മാധവൻെറ ജായേദേവി
തായേ ധരിത്രി കേൾക്കണമെൻവാചകം
നീയൊഴിഞ്ഞാരെനിക്കിന്നിമേലാശ്രയം
ന്യായത്തിനൊത്തവണ്ണം തുണച്ചീടണം
ബാലകാലത്തിങ്കലുണ്ടായൊരാപത്തു
മാലായിട്ടുന്നു തീൎന്നെന്നു ചിന്തിച്ചു ഞാൻ
മാലതുകൊണ്ടു മൊഴിഞ്ഞില്ല പിന്നെയും
കാലക്രമംകൊണ്ടു വൎദ്ധിച്ചു മേൽക്കുമേൽ
തീയിൽ കുളിച്ചാറെ തീൎന്നെന്നിരുന്നു ഞാൻ
തീയതു പിന്നെയും തീൎന്നില്ല ദൈവമേ
ശ്രേയസ്സിന്നേതുമേ പാത്രമല്ലായ്കമേ
കായത്തിനോടു കൂടുണ്ടായദൂഷണം
കത്തുന്ന തീക്കനൽക്കട്ടയിൽച്ചുട്ടാറെ
പത്തുപത്തിൽ പത്തിരട്ടിച്ചു പിന്നെയും
ഭൎത്തൃശുശ്രൂഷയും ചെയ്തു നാനാസുഖം
പൃത്ഥ്വിയും രക്ഷിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നീടുവാൻ
ദുൎഭഗയാം നമുക്കെത്തില്ലൊരിക്കലും
കല്പനക്കല്പവും നീക്കമുണ്ടായ്വരാ
ഗൎഭമുണ്ടെന്നു സന്ദേഹിച്ചിരുന്നനാൾ
കള്ളക്കൊടുങ്കാടു തന്നിൽക്കളഞ്ഞെന്നെ
വെള്ളവും കായും തളിരുകളും തിന്നു

മുള്ളിലും കല്ലിലും സഞ്ചരിച്ചിത്രനാ-
ളുള്ളനാളും സൈ്വരമെന്നറിയുന്നില്ല
അത്യന്തപാപിയായുള്ളോരെനിക്കിപ്പോൾ
നിത്യമായുള്ളോരു ദൂഷണമെത്തിതേ
കൃത്യങ്ങളേതു മറിയരുതെങ്കിലും
സത്യമാകപ്പറഞ്ഞീടുന്നതുണ്ടു ഞാൻ
നാരികൾക്കുത്തമഭൂഷണമായതു
ചാരിത്രമെന്നല്ലോ കേൾക്കുമാറാകുന്നു
ശ്രീരാമചന്ദ്രനെയല്ലാതെ മറ്റൊരു
പൂരുഷന്മാരെയും കാമിച്ചതില്ലേ ഞാൻ.
പൂമൈവിലാസമല്ലാതെൻെറ നാവിനു
കോമളമെന്നു തോന്നീലൊരുവിഗ്രഹം
രാമപൂമേനിയല്ലാതെൻെറ മേനിമേൽ
കാമകേളിക്കെന്നു തൊട്ടില്ലൊരുത്തരേ.
എന്നാലുമിന്നിമ്മഹാലോകരൊക്കയും
എന്നെക്കുറിച്ചൊന്നു ശങ്കിച്ചു കൊണ്ടതും
ഇന്നിമേലൊന്നുമുണ്ടാകാതിരിക്കണ-
മെന്നതിനൊന്നുണ്ടു വേണ്ടുന്നതിന്നുനീ-
യെവരും കണ്ടുനിൽക്കുന്നനേരത്തെന്നെ
നീവന്നു കൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊൾക വിശ്വംഭരേ
ജീവനാഥന്നുകാരുണ്യമില്ലായ്കയാൽ
ജീവിച്ചിരിക്കയിലാഗ്രഹമില്ലിനി.
ചുട്ടെഴുന്നുള്ളാട്ടു സീതയുമിങ്ങനെ
പട്ടാങ്ങുതന്നെ പറഞ്ഞടങ്ങും വിധൌ
എട്ടുദിക്കും മുഴങ്ങീടുമാറങ്ങനെ
പൊട്ടിപ്പിളൻ്നുകാണായി മഹീതലം
പൊൻചിലമ്പൊച്ചകേൾക്കായി ഗുഹാന്തരേ
പിച്ചകപ്പൂവിൻെറ വാടപൊങ്ങീ തദാ

അച്യുതാനന്ദഗോവിന്ദേതിനാമങ്ങ-
ളുച്ചരിക്കുന്ന ഘോഷങ്ങൾ കേൾക്കായിതേ
ഊഴികഴിഞ്ഞന്ധകാരം വളൎന്നേറ്റി-
യാഴികലങ്ങവേ വാദ്യഘോഷത്തോടും
ഘോഷിച്ചഗീതങ്ങളും കേട്ടു സൎവ്വരും
താഴോട്ടുനോക്കിനിന്നീടുന്നനേരത്തു
ആദിത്യകോടികളൊന്നിച്ചുദിച്ചപോ-
ലായതമായൊരു തേജസ്സു കാണായി.
ആയതുപിന്നെ ക്രമത്താൽ വളൎന്നുട-
നാഖണ്ഡലൻതൻെറ കോദണ്ഡമെന്നപോ-
ലാകാശമാൎഗ്ഗത്തിൽ വിസ്തരിച്ചീടുന്നു.
ആയിരത്തെട്ടു കലയുള്ള പാമ്പിൻെറ
യാദിമൂൎദ്ധാവിൻെറ മദ്ധ്യഭാഗത്തിങ്ക
ലായതമായൊരു സിംഹാസനത്തിങ്ക-
ലാനന്ദമുൾകൊണ്ടിരുന്നരുളീടവേ
ആധാരശക്തി സ്വരൂപയാം ഭൂമിതാ-
നാകുലമെന്നിയുദിച്ചയൎന്നീടിനാൾ
ആലോകനാമൃതം പെയ്തു പെയ്തമ്പിനാ-
ലാരാൽ വണങ്ങി നിന്നീടും മുനികൾതാ-
നാലസ്യ മെല്ലാമൊഴിക്കുമാറങ്ങനെ
ചന്ദ്രികാ ഭംഗി തേടീടും മനോഹര
മന്ദസ്മിതം തൂകി മൂടുന്നുലോകരെ
ചന്ദ്രചൂഡൻെറ ജടാഭാരമദ്ധ്യത്തിൽ
മന്ദാകിനീജലം വീഴുന്നതുപോലെ
ഇന്ദ്രലോകത്തിങ്കൽ നിന്നു തൽക്കാലത്തു
മന്ദാര പുഷ്പവൃന്ദം പൊഴിഞ്ഞീടുന്നു.
ആശ്ചൎയ്യമന്നേരമുണ്ടായതോൎക്കുമ്പോ-
ളായുസ്സപോരാ വിരിഞ്ചനുംചൊല്ലുവാൻ

പുത്രിയെമെല്ലെന്നെടുത്തു ധരിത്രിയു-
മെത്രലാളിച്ചു മടിയിൽ വെച്ചാദരാൽ
ഉത്തിരീയംകൊണ്ടു കണ്ണുനീരും തുത്തു
പത്തുന്തരൂടെ മാറത്തു ചേൎത്തീടിനാൾ.
പയ്യവേ സീതയോടാകപ്പറയുന്നു
മയ്യിൽ മിഴിയേ മകളേ മനോഹരേ
അയ്യോ മനസ്സുകേടെന്തിന്നു പൈതലേ
കൈവരുത്തീടുവൻ ചിന്തിച്ചു പോലെഞാൻ.
ഖേദമെന്തിന്നു വേണ്ടുന്നതെന്നിങ്ങനെ
മേദിനീ ദേവി പറഞ്ഞതുകേട്ടിട്ടു-
ചേതസി ചെററു വിറച്ചു ശ്രീരാമനും
അല്ലല്ലയൊ ഭൂമി നല്ലതല്ലെന്നുടെ
വല്ലഭാമെങ്ങുനീ കൊണ്ടുപോകുന്നെടൊ
നില്ലുനില്ലെന്നു നാലഞ്ചുരു രാഘവൻ
ചൊല്ലിയ ചൊല്ലു കേളാതെ വസുന്ധര
കല്യാണ കാന്തി ചേൎന്നീടുന്ന സീതയെ
മെല്ലെന്നെടുത്തു വിലേമറഞ്ഞീടിനാൾ
താപവും രോഷവും പൂണ്ടു ശ്രീരാമനു-
മാപാദചൂഡം വിറച്ചു തിരുമേനി
കോപാതിരേകേണ കണ്ണും ചൊവത്തിട്ടു
ഭൂപാലചൂഡാമണി പറഞ്ഞീടുന്നു.
പാപേ വസുന്ധരേ യെങ്ങുപോകുന്നു നീ
പാതാളലോക മറിയുമെന്റെ ശരം
പാരേഴിലെങ്ങാനു മുണ്ടെങ്കിൽ നിന്നുടൽ
പാടേയൊരുപിടി ഭസ്മമാക്കീടുവൻ
പേടമാൻ കണ്ണിയെ ക്കൊണ്ടുപോകായ്കെടോ
പേൎത്തുപേൎത്തും ഞാൻ പറഞ്ഞതു കേളാതെ
പേടിക്കുടാതെന്നെയും ധിക്കരിച്ചുനിൻ

പേരുമങ്ങീട്ടു മാറാമരക്കാൽ ക്ഷണം
പാലാഴിനാഥനും പാർവ്വതീകാന്തനും
പാലിപ്പതിന്നപ്പുറം വരുന്നാകിലും
പാവകാസ്ത്രംകൊണ്ടു നിന്നെ ദഹിപ്പിച്ചു
പാഥോനിധിക്കുള്ളിലേ കലക്കീടുവൻ
കണ്ടില്ലയോ ധിക്കരിച്ചതസ്മാനഹോ
കൊണ്ടുവാ വില്ലുമമ്പും വീരലക്ഷ്മണ
കണ്ണിമയ്ക്കുംമുമ്പെബാണഘോരാഗ്നിയാൽ
വെണ്ണീറതാക്കുന്നതുണ്ടിമ്മഹീതലം
ശക്തിത്രയത്തിന്റെ ഗൌരവം ശങ്കിച്ചു
ശത്രുക്കളും തിറതന്നു പോരുന്നുമെ
പക്ഷമല്ലായ്ക കൊണ്ടെത്രകഷ്ടംനമ്മൾ
രക്ഷിച്ചു പോരുന്നവർക്കധികാരവും
ശിക്ഷിപ്പതിന്നഹം പാത്രമല്ലായ്കയാൽ
രക്ഷോഗണപ്രായമായീ ജഗത്രയം
ഇന്നിവർചെയ്ക ദുഷ്കർമ്മത്തിനൊത്തപോൽ
തന്നെഫലം വരുത്തീടുന്നതുണ്ടു ഞാൻ.
എന്നാലിതുകൊണ്ടു നമ്മോടൊരുത്തരും
ദുർന്നയമൊന്നുമേ ചെയ്കയില്ലിന്നിമേൽ
എല്ലാവരും കണ്ടുകൊൾകെന്നു രാമനും
വില്ലുമെടുത്തു കോപത്തോടെഴുന്നീറ്റു
ഭൂമണ്ഡലം ഭസ്മമാക്കുന്നതുണ്ടെന്നു
കോദണ്ഡവും പൂട്ടി ഞാണൊലിചെയ്തുടൻ
ആഖണ്ഡലാലയം കൂടെക്കുലുക്കുന്നു
മാർത്താണ്ഡവംശ സന്താനസമ്പത്തിന്റെ
ദോർദണ്ഡവീര്യം ജ്വലിക്കുന്നതു കണ്ടു
ബ്രഹ്മാണ്ഡമൊക്കെ ദഹിച്ചുപോമെന്നിട്ടു

ബ്രഹ്മാദിദേവകളൊക്കെ ഭയപ്പെട്ട
ശ്രീകണ്ഠദേവനും ദേവകളും മററ
വൈഭണ്ഡകാദികളായ മുനികളും
വൈകുണ്ഠവാസി നാരായണൻ തന്റെ
വൈഭവം കണ്ടു വണങ്ങിസ്തുതിക്കുന്നു.
ബാണമെടുത്തു വൈരത്തോടു രാമനും
ഞാണിൽ തൊടുത്തു ജപിക്കുന്നനേരത്തു
പ്രാണികൾ വെന്തെരിഞ്ഞോടുമാറങ്ങനെ
കാണായിതസ്ത്രത്തിനഗ്രത്തിലഗ്നിയെ
കാലാനലൻ തന്റെ ഘോരകോലാഹല-
ജ്വാലകൾ തട്ടി പ്രപഞ്ചം വിറക്കുന്നു.
മൂല പ്രകൃതികൾ സേവിച്ചു നിൽക്കവേ
ശൂലവുമാഞ്ഞു പല്ലും കഴററിക്കൊണ്ടു
കണ്ണിൽ കനൽ കട്ട ചിന്തുമാറങ്ങനെ
വിണ്ണവനാട്ടിന്നെരിഞ്ഞു പൊങ്ങീടുന്നു.
മണ്ണിലും വിണ്ണിലുമുള്ള മഹാജനം
കണ്ണുമടച്ചു കൊണ്ടോടുന്നൊരോവഴി
ജ്ഞാനപ്രധാനനായുള്ള വാത്മീകിയും
നാനാജനങ്ങടെ സങ്കടം കണ്ടിട്ടു
താനും വിഷാദിച്ചെഴുന്നേററു വേഗത്തിൽ
മാനവ വീരന്റെ കയ്യും പിടിച്ചിട്ടു
മാനസമ്പൽക്കരന്മാർ വണങ്ങീടുന്ന
ജാനകീ വല്ലഭനോടു ചൊല്ലീടുന്നു
നിൽക്ക നില്ലെന്നിവണ്ണം തുടങ്ങീഭവാ—
നൾക്കാമ്പിലോട്ടും വിവേക മില്ലായ്കയോ
വെക്കമെസ്ത്രം സംഹരിച്ചു കൊള്ളായ്കിലൊ
തക്കമില്ലേ ജഗത്തൊക്കെ ദഹിച്ചുപോം

ളുരംക്കനെംചെയ്യുതിന്നാരോടുവേണ്ടുന്നു
വെയ്ക്കുടോ വില്ലനീ വീരഭൂഷാമണേ
ചൂടുപെട്ടാടലോടോരോജനങ്ങളും
പാടുപെട്ടീടുന്നതെന്തുകണ്ടില്ലയോ
തേടൊല്ലകോപമാപത്തിന്നുകാരണം
പീഡയെല്ലാജനങ്ങൾക്കു മുണ്ടായ്യുതും
മുററുമിന്നീയൊഴിഞ്ഞിക്കണ്ടലോകക്ക
മററാരുമാധാരമില്ലെടോമന്നവ
ചെററുനേരംപൊറുത്തീടുന്നതാകിലൊ
കുററംനിനക്കുതന്നേവരും നിണ്ണയം
സംഹരിച്ചീടുകസ്രൂത്തെവൈകാതെനീ
സിംഹാസനേവസിച്ചാലും നൃസിംഹമേ
വീരാ!! ധരാതലത്തോടുഭാവിച്ചതി-
ന്നീരേഴപാരിന്നനത്ഥമുണ്ടായ്യുതും
ശ്രീരാമ! കാരുണ്യമേകുകെന്നിങ്ങനെ—
യോരോതരം മുനിചൊന്നതുകേട്ടിട്ടു
അസ്രൂത്തെയും സംഹരിച്ചുരഘുവരൻ
എത്രയും ശാന്തനായ് തന്നേ പറഞ്ഞുതേ
വൃത്രഹന്താവിൻെറ സംകടംപോക്കുവാൻ
ശത്രുസംഹാരത്തിനായ്കൊണ്ടു ഭൂമിയിൽ
മിത്രവംശത്തിലുണ്ടായ നാരായണൻ
പുത്രമിത്രാത്ഥകളത്രങ്ങളിൽ ഭൂമി—
ച്ചെത്രകഷ്ടംവലഞ്ഞീടുന്നതോക്കമ്പോൾ
ശ്വാസമാത്രംകൊണ്ടു സഞ്ചരിച്ചീടുന്ന
സംസാരികൾക്കുപിന്നെ യെന്തിതത്ഭുതം
സന്താപമുൾക്കൊണ്ടു ശ്രീരാമചന്ദ്രനും
ചിന്താസമുദ്രത്തിൽ വീണുമുങ്ങീതുലോം

അന്തരാത്മാവുവെന്തംഗം തളൎന്നലം
ശാന്തഭാവേന നിന്നീടുന്ന നേരത്തു
വന്ദ്യനായുള്ള വത്മീകജന്മാമുനി
മന്ദംമന്ദംപറഞ്ഞീടുന്നു പിന്നെയും
വീരാ!വിധിവിലാസത്തിന്റെ വൈഭവ-
മാരാലൊഴിക്കാമശേഷ ജഗൽപ്രഭോ
പൂമാനിനീ മണവാളനു മിന്ദ്രനും
സോമാഭരണനോടേ ലോകപാലരും
ബ്രഹ്മാവു തന്നെയെന്നാകിലും കേൾക്കെടൊ
രാമാ!തലയിലെഴുത്തഴിച്ചീടുമോ
താന്താൻ നടേ ചെയ്ത പുണ്യപാപങ്ങളെ
താന്താനനുഭവിച്ചീടുകെന്നേവരു
കാന്തയും പുത്രരും വിത്തമെന്നുള്ളതും
ബാന്ധവന്മാരുമിദ്ദേഹോപകാരികൾ
ഗൃഹസ്ഥനായ നാരായണനെന്നിയേ
കൂടപ്പിറന്നവരാരുമില്ലെന്നറി
കൂടഴിഞ്ഞീടുന്ന നേരം സഹായമായ്
കൂടുവാനും മറെറാരുത്തരുമില്ലെടൊ
അന്ത്യകാലത്തിങ്കലന്തകൻ വന്നുടൻ
വൻ തടികൊണ്ടടിച്ചീടുന്ന നേരത്തു
പിന്തുണയാകത്തുണപ്പതിനായൊരു
ജന്തുക്കളില്ലെന്നറിയണം മന്നവാ
ഒട്ടും പിരിയരുതാത്തൊരുഭാൎയ്യയും
കെട്ടുപാടുള്ളോരു മുററബന്ധുക്കളും
പട്ടടയിങ്കൽ വേർ പെട്ടുപോം നിൎണ്ണയം
പണ്ടുതാൻ ചെയ്തോരു പുണ്യവും പാപവും
രണ്ടുംസഹായം സദാകാലമുണ്ടെടോ

പട്ടു പണം പൊന്നുരത്നങ്ങളെന്നിവ
ദൃഷ്ടിസൌഖ്യത്തിന്നുള്ളൊന്നത്രെ കേവലം
മുട്ടാതെ ചെയ്തുകൊണ്ടീടുന്ന ധൎമ്മങ്ങൾ
തിട്ടം തനിക്കുററകാലത്തു ഭൂഷണം
നിത്യമല്ലേതു മിജ്ജന്മമെന്നുള്ളതും
സത്യമത്രെ ജീവിച്ചുള്ളവൎക്കൊക്കയും
മൃത്യുവുണ്ടെന്നതും വിശ്വസിച്ചീടണം
ഇന്നുതന്നെയെന്നിരിക്കിലുമാമത്തു
പിന്നെയും നൂററാണ്ടുതാൻ കഴിഞ്ഞാകിലും
ബാധമല്ലൊ ഭവാനി പ്രബന്ധം പിന്നെ
മൂഢരെപ്പോലെ ചെയ്യുന്നവാറെങ്ങനെ
സ്വൎഗ്ഗാദിഭോഗങ്ങൾ പോലും ഒരാമതെ
സ്വപ്ന തുല്യങ്ങളായുള്ളവ ഒരൊന്നാം
സ്വാത്മനിനീതന്നെ ചിന്തിച്ചു കണ്ടിനി
സ്വസ്ഥാത്മനാ വസിച്ചാലുമൊരാപത്തെ.
ജന്മാന്തരേചെയ്ത കൎമ്മമൊന്നും നിന്റെ
ധൎമ്മദാരങ്ങൾക്കിതിനു ഭേദിച്ചതും
നിൎമ്മലന്മാരിൽ ഭവാൻമുമ്പനാകയാൽ
കൎമ്മഗത്യാവന്നതിന്നുഖേദിക്കൊലാ
കേട്ടാലുമെങ്കിലുദാഹരണമൊന്നു
നാട്ടാക്കിവണ്ണം ഭേദിച്ചവരെങ്ങളും
നീതിയേറുംനിൻ പിതാമഹൻതാൻപണ്ടു
ചേതോഹരിയായൊരിന്ദുമതിയുമായ്
പ്രീതികലൎന്നിരിക്കുന്നകാലംനിന്റെ
താതനായുള്ള ദശരഥനങ്ങൊരി
ബാലനെയെത്രയും ലാളിച്ചുഭൂപതി
കാലവുമഞ്ചാറുതന്നെകഴിഞ്ഞാറെ
ദേവകളോടു യുദ്ധംചെയ്യുന്നസുരകൾ

ദേവലോകത്തുനിന്നാട്ടിക്കളഞ്ഞിതു
ആവതില്ലെന്നൊളിച്ചോടിമഹേന്ദ്രനും
കാവലാരിന്നിയെന്നാശപൂണ്ടീടിനാൻ
ധൂൎത്തരായുള്ള ദൈതേയജാലങ്ങടെ
ക്രൂത്തുമൂൎത്തുള്ള ശരങ്ങൾകൊണ്ടാൎത്തനായ്
കാത്തുകൊള്ളേണമെന്നു പേൎത്തും രഘുപുത്രന്റെ
കാൽത്തളിരിങ്കൽ വണങ്ങിവീണീടിനാൻ
ശക്രന്റെ സങ്കടംകണ്ടു ഭൂപാലകൻ
വിക്രമമുൾക്കൊണ്ടു ദേവലോകംപുക്കു
ശുക്രശിഷ്യന്മാരെവെന്നു ദേവേന്ദ്രനെ
വ്യഗ്രമൊഴിച്ചു സ്വൎഗ്ഗത്തിരുത്തിടിനാൻ
ബദ്ധമോദംകലൎന്നുദേവേന്ദ്രനു-
മദ്ധ്യസിംഹാസനം ഭൂപനു നൽകിനാൻ
വൃന്ദാരകന്മാർ വണങ്ങുമാറങ്ങനെ
നന്ദിച്ചുമൂന്നുലോകത്തെയും പാലിച്ചു
നന്ദനനോടുമാനന്ദംകലൎന്നുതൻ-
മന്ദിരത്തിങ്കലിരിക്കുന്ന കാലത്തു
കന്ദൎപ്പസുന്ദരനാമജന്താനനു
ചന്ദ്രമുഖിയായൊരിന്ദുമതിയുമായ്
ഇന്ദിരാദേവികളിച്ചരുളീടുന്ന
സുന്ദരപ്പൂങ്കാവിലാമ്മാറു പുക്കുടൻ
വന്ദികൾ ചൂഴപ്പുകൾത്തുമാറങ്ങനെ
വന്ദിച്ചു നിൽക്കുന്ന മന്ത്രികൾ തമ്മോടും
സന്ധിമുഖ്യങ്ങളെ ച്ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു
മന്ദമടുക്കുന്ന കാററുമേററങ്ങിനെ
നന്ദികലൎന്നു നിന്നീടുന്നനേരത്തു
വന്നവനൊക്കെ യൊരുമ്പെട്ടു ലോകരും

മല്ലാക്ഷിമാർകളുമിന്ദുമതിയുമായ്
മല്ലികാമാലകൾകെട്ടിച്ചിതത്തോടെ
മെല്ലെന്നു കൊണ്ടെക്കൊടുക്കുന്ന നേരത്തു.
വല്ലഭാംനോക്കി മന്ദസ്മിതംചെയ്തുജ-
നല്ലാസമാർന്നു നിന്നീടും ദശാന്തരേ
ഗോകർണ്ണനാഥനെ ക്കണ്ടുകൈക്കൂപ്പുവാ-
നാകാശമാർഗ്ഗത്തിലൂടന്നു നാരദൻ
ഏകനായ്ത്തന്നെ തൻ വീണയും കയ്ക്കൊണ്ടു
വേഗേനതെക്കു നോക്കിത്തിരിച്ചീടിനാൻ
അമ്മുനിമുഖ്യനു ദേവരാജാവന്നു
നിർമ്മലമായൊരു മാലനൽകീടിനാൻ
സമ്മതമാർന്നു വാങ്ങിമഹാമുനി
വെണ്മയിൽ വീണക്കണിഞ്ഞെഴുന്നെള്ളിനാൻ
വൻപെഴുമ്മാറൊരു കാററടിച്ചന്നേര-
മന്യൂക്രൂടാതൊന്നിളകിജഗത്ത്രയം
ഉമ്പർകോൻനൽകിയ മാലയഴിഞ്ഞുപോയ്
പമ്പരംകൊണ്ടുതാഴത്തു വീണീടുന്നു
പങ്കജസംഭവനന്ദനനമ്മുനി
വൻകാററടിക്കുന്ന ഹുംകാരഘോഷേണ
ശംകിച്ചുസംകടപ്പെട്ടുരക്കാൽക്ഷണം
ശംകരാ യെന്നു സങ്കീർത്തനം ചെയ്തുടൻ
ശംകരൻ മുമ്പാകവേ നടന്നീടിനാൻ
വീണാധരന്റെ വീണാഗ്രഭാഗേനിന്നു
വീണുതാണീടുന്ന മാലയും കാൽക്ഷണേ
ഉർവ്വിക്കു ഭൂഷണമായോരയോദ്ധ്യക്കു
ചൂഴുന്ന പൂങ്കാവിലാമ്മാറു താഴുന്നു
രണ്ടുപുറത്തും കറുത്ത പൂമാലപോൽ

വണ്ടുകളൊക്കെ മുരണ്ടു കൂടെത്തുന്നു
ഭൂമിയിലുള്ള വണ്ടിൻ കുലമൊക്കയും
പൂമണമേററ മേൽനോക്കിപ്പറക്കുന്നു
സാമാന്യമല്ലതെന്നെല്ലാ ജനങ്ങളും
രാമചന്ദ്രാ നിരൂപിച്ചു നിൽക്കും വിധൌ
മാലോകർ കണ്ടു നിൽക്കുന്ന നേരംതന്നെ
മാലയുമിന്ദുമതിയുടെ തോളത്തു
കാലപാശം പോലെ വന്നുവീണീടുന്നു
തോളത്തു വീണൊരു മാലയും ദേവിക്കൊ—
രാലസ്യ കാരണമായിച്ചമഞ്ഞിതു
കായം വിറച്ചു കനം പോറാഞ്ഞിട്ടവൾ
പ്രായേണ ജീവനററൂഴിയിൽവീണതെ
ഏവം വിദർഭരാജാവിൻെറ സോദരി
ജീവനം കൈവിട്ടു വീണതു കണ്ടിട്ടു
ഹാഹന്ത ജീവനാഥേയെന്നു ഭൂപനും
മോഹിച്ചു വന്മരം പോലെ വീണാകുലാൽ
സാഹസത്തോടു മുറയുമിട്ടീടിനാൻ
അയ്യോ വിധിവിധിയെന്നു സമസ്തരും
കയ്യുതലയിലടിച്ചു വീണെത്രയും
തണ്ണീർ തളിച്ചു ദേഹം തണുപ്പിച്ചവർ
കണ്ണുനീരോടു വീശീടുന്ന നേരത്തു
കണ്ണുതുറന്നെഴുന്നേററ മഹീപതി
പെണ്മണിയാകിയോരിന്ദു മതിക്കന്നു
കണ്മുനക്കേതു മിളക്കമുണ്ടായീല
ദേവിമരിച്ചെന്നു നിശ്ചയിച്ചന്നവ-
രേവരും ദുഃഖിച്ചുലച്ചു വീണീടിനാർ
ദേവലോകംപുക്കസുന്ദരിയെ ച്ചിന്തി -

ച്ചാവോളവും കരഞ്ഞാൻ മഹീപാലകൻ
സംസ്കാരമാദിയായുള്ള കർമ്മങ്ങളെ
സംപൂർണ്ണമാകവേ ചെയ്തു രണ്ടാമതും
ആശ രാജ്യത്തിങ്കലില്ലായ്കയാലജൻ
രാജാസനേ വച്ചു വാഴിച്ചു പുത്രനെ
കാശിയിങ്കൽ ച്ചെന്നു ജന്മ ശുദ്ധിക്കായി
നാശമൊഴിഞ്ഞ തപസ്സുചെയ്തോട്ടുനാൾ
ഗംഗാസരയൂ നദിതമ്മിലൊന്നിച്ചു
സംഗതമായ തീർത്ഥത്തിൽ കുളിച്ചജൻ
അംഗമുപേക്ഷിച്ചു ദേവലോകം പൂകി—
യംഗനാരത്നത്തോടൊന്നിച്ചു പിന്നെയും
സംഗ സൌഖ്യത്തെ ലഭിച്ചു വഴിപോലെ
പണ്ടു തനിക്കുള്ളൊരദ്ധ്സിംഹാസനേ
വണ്ടാർകുഴലിയോടൊന്നിച്ചു മേവിനാൻ
എന്നതുപോലിനി നീയും മഹീപതെ
എങ്ങുമേ ദോഷം പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാതെ
സാഗരം നാലിനകത്തുള്ള ഭൂമിയെ
ഭാഗധേയംകൊണ്ടു രക്ഷിച്ചുനാദിനം
യോഗമാർഗ്ഗേണ വിശുദ്ധഭാവത്തോടും
നാരായണങ്കലുറപ്പിച്ചു മാനസം
യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തു വഴിപോലെ—
യാഗസ്സുപേക്ഷിയിജ്ജന്മം കഴിക്കിലോ
വൈഷമ്യമെന്നിയെ പത്നിയോടും കൂടി
വൈകുണ്ഠലോകത്തിരിക്കമാറായ്വരും
വൈഷമ്യമേതും നിനച്ചുകൊള്ളാതെ നീ
വൈകാതെ യാഗം കഴിക്ക പുണ്യാംബുധേ
വൈവസ്വതൻ മനു പണ്ടു പാലിച്ചപോൽ

വൈരം കരുതാതെ രക്ഷിക്കഭൂമിയെ
വൈരികൾ വംശത്തിനന്തകന്മാരായ
വൈദേഹിപുത്രരെ കൈക്കൊണ്ടു കൊൾകനീ
ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞാമുനിപുംഗവൻ
ക്ഷിപ്രം കുമാരരെ കയ്യിൽ നൽകീടിനാൻ
അപ്രമാദന്മാരിൽ മുമ്പനാം രാഘവ-
നപ്രസാദേനവാങ്ങിച്ചു തൻപുത്രരെ
ഉൗഢപ്രമോദം ഖരാംശുവംശോത്ഭവൻ
ഗാഢമാശ്ലേഷവും ചെയ്തുസർവ്വാത്മനാ
പ്രശ്രയമോടേ വണങ്ങിനിന്നീടുന്ന
വിശ്രുതവിക്രമന്മാരായബാലരെ
അശ്രുബിന്ദുക്കൾ ചൊരിഞ്ഞുകൂടക്കൂടെ-
യശ്രമത്താലഭിഷേകവും ചെയ്യുന്നു
സീതാവിയോഗാഗ്നിയിൽ ചൂടുപെട്ടലം
പോതകാലോകേന ശീതളമാകയാൽ
ശീതോഷ്ണമായുള്ള രാമാശ്രുബിന്ദുക്കൾ
ഭൂതലംതന്നിൽ വീണീടുന്നനേരത്തു
പാതിസൌഖ്യം പാതിഖേദമെന്നിങ്ങനെ
ഭീതിയുമൊട്ടു കുറഞ്ഞു ധരിത്രിക്കും
സാവ്ഭൌമന്റെ മനസ്സിൽ ക്രമത്താലെ
പൂൎവ്വപക്ഷത്തിലെ വെണ്ണിലാവെന്നപോൽ
മോദംവളൎന്നന്ധകാരം ചുരുങ്ങുന്നു.
സന്തതിദാരിദ്ര്യപീഡിതന്മാൎക്കഹൊ
സന്താനമെന്നവർ ചിന്താമണിയല്ലോ
ചിന്തിച്ചിരിയാതെ കിട്ടിയസന്തതി
ചിന്താമണിപ്രൌഢചിന്താമണിയല്ലീ
ഭാഗ്യവനോടും ബുധനോടുമൊന്നിച്ചു

ഭാസ്കരന്താനുദിച്ചീടുന്നപോലെയും
ഷണ്മുഖനോടും ഗണേശനോടുംകൂടെ
വെണ്മെഴവേന്തും പുരാനെന്നപോലെയും
തന്മക്കളോടുമൊന്നിച്ചുള്ള രാമനെ
നന്മവരുമാറു കണ്ടു മഹാജനം
പുണ്യഭാരം പണ്ടു ചെയ്കയാലുണ്ടായ
കണ്ണുരണ്ടിന്റെ ഫലത്തെ ലഭിക്കുന്നു
വർണ്ണങ്ങളൊക്കയും രാമസൌഭാഗ്യത്തെ
വർണ്ണിച്ചു വിസ്മയപ്പെട്ടുമേവീടിനാർ.
വിണ്ണോർപുരത്തിലടിച്ചു പെരുമ്പറ
തിണ്ണം മലർനിരതൂകിത്തുടങ്ങിനാർ
അന്നേരമുണ്ടായവിസ്മയമൊക്കവേ
ളെന്നുള്ളിലാമോദഭാരംപുലമ്പുന്നു
എന്നാലതീവണ്ണമെന്നു ചൊല്ലീടുവാൻ
പന്നഗവീരനു മാവതില്ലേതുമെ
പുത്രമിത്രഭ്രാതൃമിത്രത്തൊടൊന്നിച്ചു
സത്രവുംശേഷം കഴിച്ചു രഘുവരൻ
സത്രാവസാനത്തിലൃത്വിഗ്ജനങ്ങൾക്കു
ബുദ്ധിതെളിയുവാൻ ദക്ഷിണയുംചെയ്തു
അച്ഛാന്തരാത്മാരഘുകുലപുംഗവ-
നിച്ഛിച്ചതെല്ലാജ്ജനത്തിനും നൽകിനാൻ
അർത്ഥികൾക്കന്നു ശ്രീരാമചന്ദ്രൻകൊടു-
ത്തർത്ഥസംഖ്യാമഹം ചൊല്ലുവനെങ്ങനെ
പാരിടത്തിങ്കൽ വസിക്കും ജനങ്ങൾക്കു
ദാരിദ്ര്യകേളിക്കു ദാരിദ്ര്യമായ്വന്നു
യാഗവുമെത്രചെയ്തെന്നു ചൊല്ലീടുവാ-
നാകുലമെന്ന്യേ സരയൂനദീതടം

ഭൂപാലപുംഗവനാം രാഘവനായകൻ
യൂപങ്ങളെക്കൊണ്ടഗമ്യമാക്കീടിനാൻ
ചിത്തംതെളിഞ്ഞു മഹാമുനിജാലവു-
മത്തൽ കൂടാതെയനുഗ്രഹിച്ചീടിനാർ
സ്വസ്തിനിനക്കു ഭവിക്കട്ടെ മന്നവ
ശക്തിയായുള്ളൊരു കീർത്തിയുണ്ടാകട്ടെ!
ചക്രപാണിക്കൊത്ത വിക്രമമുണ്ടാക
ശക്രനെപ്പോലെയൈശ്വര്യമുണ്ടാകട്ടെ
ആശിസ്സുമീവണ്ണമോതിമുനികളു-
മശ്വമേധത്തെയും രാമവിശ്വാസവും
ആശ്ചര്യമെന്നു പുകഴ്ന്നുടൻ തങ്ങടെ
യാശ്രമം പുക്കു സുഖിച്ചിരുന്നീടിനാർ.
പ്രസ്ഥാനകാല പ്രസാദത്തിനായ്ക്കൊണ്ടു,
ധന്യങ്ങളായുള്ള രാമപാദങ്ങളിൽ
മന്നവരൊന്നിച്ചു കുമ്പിട്ടു നേരത്തു
പൊന്നും കിരീടങ്ങൾ തമ്മിലിടഞ്ഞുട—
നുന്നതമായൊരു ശബ്ദമുണ്ടായ്വന്നു.
കല്പാന്ത കാലത്തു കാർമേഘപങ്ക്തികൾ
കെല്പുററു തമ്മിൽ മുട്ടുന്നരവം പോലെ
സ്വാമിജയിക്കെന്നു ചൊല്ലുന്ന ശബ്ദവും
വ്യോമത്തിൽ മുട്ടി പ്രതിധ്വനി കേൾക്കയാൽ
ഗോത്രഭിത്താദി ദേവപ്രൌഢരും കൂടെ
യാത്രചൊല്ലീടുകയത്രേയെന്നു തോന്നുമേ.
ആജന്മ ശുദ്ധനായുള്ള ശ്രീരാമന്റെ
പൂജനീയങ്ങളായുള്ള തൃക്കാലുകൾ
രാജയോഗത്തിൻ കിരീടരത്നങ്ങളിൽ
യോജിച്ചു വെള്ളേറെ കാണുന്നനേരത്തു

സ്വാമിഭക്ത്യാ മൗലിഭൂഷണത്തിങ്കലും
രാമപാദാംഭോരുഹം പണിചെയ്തവർ
നാമിപ്പദത്തിന ദാസരെന്നിങ്ങനെ
'നേമിച്ചണിഞ്ഞീടുകെന്നതേ തോന്നുന്നു.
തൃക്കാലിണവണങ്ങിക്ഷത്ര വീരരും '
തൽക്കടാക്ഷം പാൎത്തുനിൽക്കുന്ന നേരത്തു
തക്കപോലെ സമസ്തൎക്കും ജനേശ്വരൻ
സൽക്കാരവും ചെയ്തുനജ്ഞനൽകീടിനാൻ
സമ്മാനവും തസ്യ ഭാഗ്യാനുരാഗവു-
മൊന്നിച്ചുതന്നെ ലഭിച്ചു ഭൂപാലരും
തന്മഹിമാനം പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടവർ
നാലംഗമായ പടയോടുമൊന്നിച്ചു
നാലുദിക്കിന്നും പുറപ്പെട്ടനന്തരം
കോലാഹലങ്ങൾ പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങുമോ
ഭാസുരന്മാരാം നരപാലരിങ്ങനെ
വാസംകുറികൊണ്ടുപോയോരനന്തരം
കൌസല്യപെറ്റൊരുകാരുണ്യവാരിധി
കോസലത്തിന്നു നിത്യോത്സവംപൊങ്ങിച്ചു
മാസവുമഞ്ചാറുപോന്നുകഴിഞ്ഞാറെ
വാസവനാദിയെപ്പോറ്റുന്നകേശവൻ
വാസരംതോറുമാരാധനംചെയ്തു തൻ
പാദഭക്ത്യാനിശം സേവിച്ചു നിൽക്കുന്ന
മൎക്കടപുംഗവൻതന്നെയും രാക്ഷസ-
മുഖ്യനായുള്ള വിഭീഷണൻതന്നെയും
തൃക്കൈകൾകൊണ്ടംഗവുംതലോടിക്കൊണ്ടു
ദുഃഖമൊഴിച്ചു മന്ദം പറഞ്ഞീടുന്നു.
വാനരേശ· സത്യസങ്കേതമേ സഖേ

ജ്ഞാനമാനപ്രഭോ വീരാ വിഭീഷണ
ഞാനെന്ന ഹേതുകൊണ്ടെ നിങ്ങളിത്രനാൾ
കാനലിൽ കായുംകനികളും ഭക്ഷിച്ച
വേനലും മാരിയും കാററുമേറെ നല്ല
സേനയുമൊട്ടുദീനപ്പെട്ടുത്തായെല്ലോ.
വങ്കടലിച്ചിറകെട്ടിക്കടന്നിട്ടു
ലങ്കയിങ്കൽ പടയോട്ടുക്രുടെച്ചെന്നു
ഹുംകൃതിപൂണ്ട നക്തഞ്ചരന്മാരൊട്ടു
സംഗരംചെയ്യേത്ര സങ്കടപ്പെട്ടതും
എങ്കനിവുള്ളനാളുംമറന്നീടുമോ
ശങ്കരൻതൻെറകടാക്ഷലേശംകൊണ്ടു
ഭംഗ്യാ ജയംവന്നു പോന്നതും നിങ്ങടെ
ചൻകൃപാസാരമത്രേയെന്നുനിർണ്ണയം
ഇന്നിയും നിങ്ങളല്ലാതെ സഹായമായ്
മന്നിൽമററാരുമില്ലെന്നറിഞ്ഞീടുവിൻ
എന്നെയെന്നും മറന്നീടാതെനിത്യവു-
മൊന്നിടയിട്ടുഞാനുണ്ടെന്നു ശങ്കിച്ചു
നന്നാകവേ പരിപാലിക്ക രാജ്യത്തെ
വസ്തുഭേദങ്ങളിൽ സക്തിയുംക്രുടാതെ
നിത്യംപ്രജകളെരക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക.
ബാധയേതാനും വരുന്നകാലത്തിങ്ക-
ലാധാരമായി ഞാനുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാലും
ആധിയും ഭീതിയും ക്രുടാതെ നിത്യവും
സാധാരണെമന്ദിരെ വസിച്ചീടുവിൻ
ഇവണ്ണമാജ്ഞയുംനൽകി രഘുവരൻ
പോവതിനാശയില്ലെങ്കിലും മന്നവ—
രാവശ്യമെന്നു രാമാജ്ഞയും കൈക്കൊണ്ടു

കാൽതളിരിങ്കൽ വണങ്ങി വീണീടിനാർ
പോതിൽഴന്നേററുതൊഴുതു മനസിങ്ക-
ലാത്തമോദം നടകൊണ്ടാരവർകളും
ഇത്യശ്വമേധവുംചെയ്തു രഘൂദ്വഹൻ
സത്യത്തിലെത്രയുംസക്തിയോടുംക്രൂടെ
കൃത്യങ്ങളൊന്നും പിഴയാതെ നിത്യവും
അത്യാദരേണ ദിക്ചക്രത്തെ രക്ഷിച്ചു
സന്താനമോടും യശസ്സിനോടും ഭുവി
സമ്പന്നരാം മനുജന്മാരൊടും മുദാ
സമ്പത്തിനോടും സഹായകന്മാരൊടും
സന്തുഷ്ടരായുള്ള പൗരവർഗ്ഗത്തൊടും
സന്തതം ധമ്മേണ പാരിടം രക്ഷിച്ചു
സംവത്സരം പതിനോരായിരംതന്നെ
സംശയംക്രൂടാതെ വാണു മഹീതലെ
താമസന്മാരായ രക്ഷോഗണങ്ങടെ
ഭീമദുഷ്കമ്മങ്ങളേതും സഹിയാഞ്ഞു
ഭൂമിചെന്നാധി പറഞ്ഞതു കാരണം
സാമരനായുള്ള ശങ്കരന്താനുമായ്
താമരസോത്ഭവൻ പാലാഴിയിൽ ചെന്നു
സാമദാനംചെയ്തറിയിച്ചനന്തരം
ഭൂലോകഭാരം കുറപ്പതിനായ്ക്കൊണ്ടു
കാലേ ദശരഥഭൂപാലവീരൻെറ
ബാലനായ്വന്നു പിറന്നു ദാമോദരൻ
നീലമേഘാഭിരാമൻ കാലവിഗ്രഹൻ
നാലാനനംപെററ നാഭിപങ്കേരുഹൻ
പാലാഴിമാതു പുൽകീടുന്ന സുന്ദരൻ
കാലാരിസേവിതൻ കാലുഷ്യനാശനൻ

നാലുവേദത്തിനും മൂലമായുള്ളവൻ
മേലിലും കീഴിലും വൎത്തമാനത്തിലും
കാലസ്വരൂപേണ മേവുന്ന കേശവൻ
നാരായണൻ പരൻ നാരകനാശനൻ
നീരജക്കണ്ണനരിന്ദമൻ കാരണൻ
നിത്യനവ്യക്തനവ്യാകുലനവ്യയൻ
ഭക്തൎക്കുമെത്തുന്നൊരാൎത്തൽ പോക്കീടുവോൻ
സത്തെന്നതിന്നകക്കാതലായുള്ളവൻ
ശസ്ത്രങ്ങളായുള്ള വേദങ്ങളെ പണ്ടു്
മത്സ്യരൂപംപൂണ്ടുമീണ്ടുകൊണ്ടീടുവോൻ
ഉന്നതമായൊരു മന്ദിരം താങ്ങിടയാൻ
പന്നിയായ് നീരിൽനിന്നൂഴി പൊങ്ങിച്ചജൻ
വാനവൎക്കല്ലൽപോക്കീടുവാനായിട്ടു
മാനുഷകേസരിയായ മായാമയൻ
ഉണ്ണിയായ്ചെന്നു മഹാബലി തന്നൊടു
മണ്ണളന്നൊരു വിണ്ണോർ വല്ലഭാനുജൻ
വിഗ്രഹക്ഷത്രവിക്ഷോഭത്തിനായിക്കൊണ്ടു
ഉഗ്രം പരശു ധരിക്കുന്ന ഭാൎഗ്ഗവൻ
എന്മനതാരിൽ വിളങ്ങുന്ന തമ്പുരാൻ
ചിന്മയനായ ദശരഥ നന്ദനൻ
ഇമ്മഹീമണ്ഡലേ വാഴുന്ന കാലത്തു
ആശ്ചൎയ്യമെന്നതന്നേ പറഞ്ഞീടാവു.
ഈശ്വരസേവ ചെയ്യാതവരില്ലന്നു
ഉൎവ്വീതലേ രത്നജാലം വിളയുന്നു
ദുൎവ്വിനീതന്മാരുമില്ലേയക്കാലത്തു
കൈതവമെന്നതു കേളിയുമില്ലാക്കും
വൈധവ്യമെത്തിയ നാരിമാരില്ലന്നു

ഉള്ളംകവരുന്ന മന്മഥനില്ലന്നു
കള്ളമറിയുന്ന മാനുഷരില്ലന്നു
മക്കൾ മരിച്ചുള്ള ദുഃഖവുമില്ലന്നു
മയ്ക്കണ്ണിമാൎക്കന്നു ജാരഭാവം നഹി
മദ്യം കുടിക്കുന്ന മൎത്ത്യരുമില്ലന്നു
സദ്യതേടുന്നൊരുത്തരുമില്ലന്നു
തീപിടിച്ചെന്നൊരുൾത്താപവുമില്ലന്നു
തീവ്രരോഗങ്ങളുമില്ലയക്കാലത്തു
കാലം കൃതയുഗംപോലെയന്നാകയാൽ
കാലദണ്ഡിന്നൊരു വേലയില്ലെന്നായി
ദോഷാക്ഷരങ്ങൾ മറന്നു വിധാതാവു
ദോഷെക്കൊഴിഞ്ഞന്ധകാരവുമില്ലന്നു
സോമനല്ലാതെ കളങ്കവുമില്ലന്നു
രാമനീവണ്ണം ഭരിച്ചു ജഗത്രയം.
വിസ്തരിച്ചുകഥാ ശേഷവും ചൊല്ലുവാൻ
അസ്തമിച്ചായെന്നിരിക്കുന്നു ഭാസ്കരൻ
അത്തലുമുണ്ടെനിക്കാവതില്ലിന്നെന്നു
തത്തയുംമെല്ലെ പറഞ്ഞടങ്ങീടിനാൾ.